

'Ishikawa', 2019. Cupido heeft veel in Japan gefotografeerd.

Fotograaf Paul Cupido wil laten zien dat alles er maar even is en dat daar schoonheid in schuilt.

Door Jeroen Bos

'Interior', 2019.

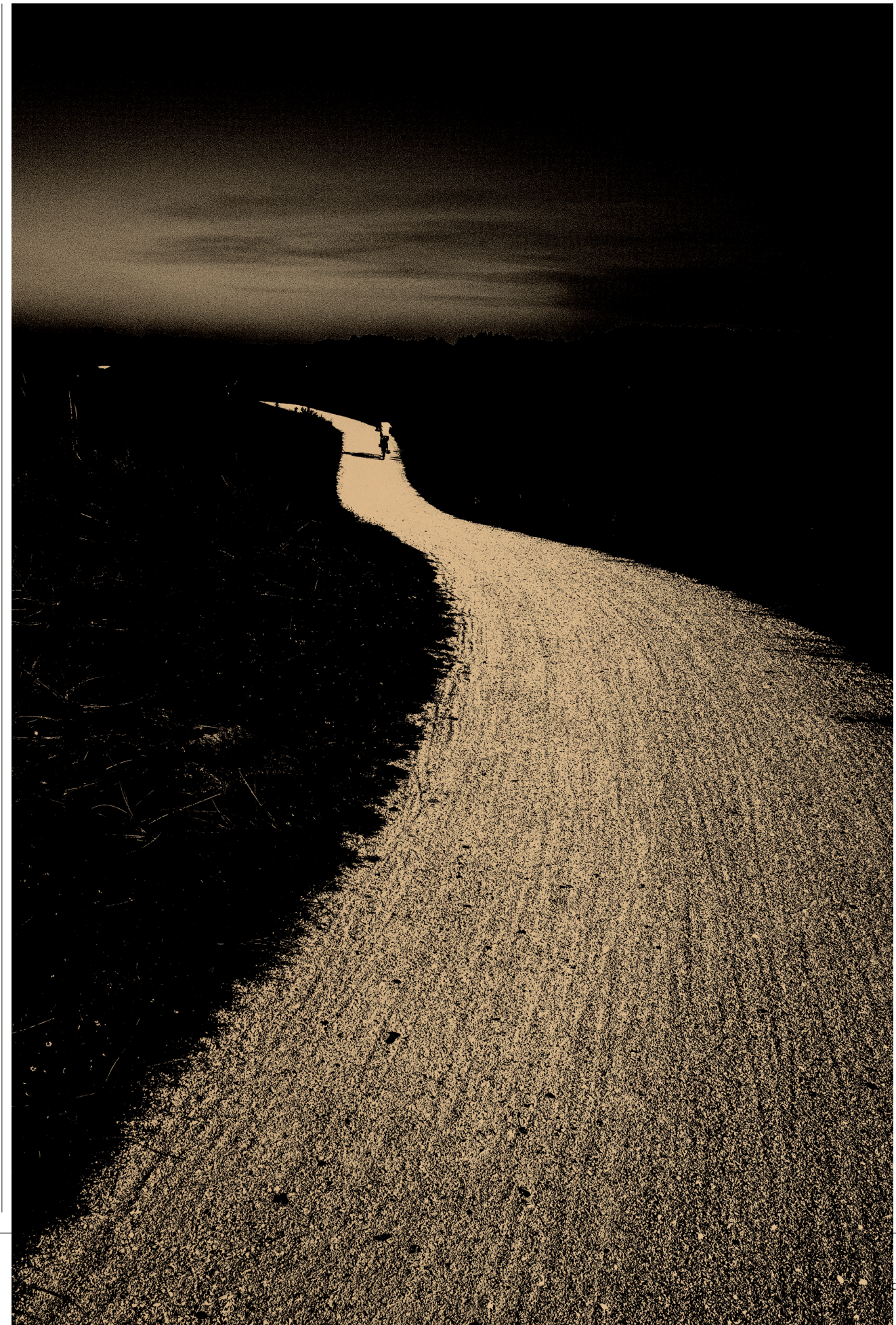

'Ma Continuum', 2018.

CUPIDO'S NATUUR

'An Island in The Moon I', 2020. De maan komt veel voor in het werk van Cupido.

'An Island in The Moon II', 2020.

Paúl Cupido (48) is opgegroeid op Terschelling, dicht bij de natuur en de zee en in het ritme van de seizoenen: de eindeloos repeterende cycli van groei, bloei en verval, van eb en vloed en het wassen en afnemen van de maan.

Dat komt allemaal terug in zijn fotografie. Cupido zoekt naar de schoonheid in wat fragiel en vergankelijk is. Japanners hebben daarvoor de term *mono no aware*. Die verwijst naar de bitterzoete bewustwording dat alles in het bestaan tijdelijk is en naar het gevoel dat daarmee samengaat, een milde, maar niet-onprettige melancholie.

Het symbool van *mono no aware* is de kersenbloesem; zo mooi maar ook zo snel weer uitgebloeid. Juist die vluchtigheid en kwetsbaarheid – een dag stevige wind betekent meestal het einde van de bloemenpracht – maken de bloesem speciaal.

Cupido ziet een overeenkomst met het menselijk bestaan, want ook de mens groeit, bloeit en vergaat. Hij vindt dat een troostrijke gedachte, want daarmee zijn we verbonden met de natuur.

‘Voor mijn veertigste kon ik niet omgaan met vergankelijkheid’, vertelt hij. Hij had een geluidsstudio en maakte commercials. ‘Ik was best een baasje. Ik wilde steeds verder komen, tot de druk te hoog opliep en ik een burn-out kreeg.’

Die noodgedwongen pas op de plaats en het overlijden van ettelijke mensen in zijn omgeving, deden hem ‘ontwaken’. Cupido wilde anders gaan leven en vertrok naar Japan voor een lange tocht, om na te denken over het leven.

Tijdens zijn zwerftocht van Tokio naar het noordelijkste deel

‘Arbre Umbra’, 2019.

‘Hands Together’, 2018.

van de Japanse archipel vond hij het thema voor zijn fotografie. Zijn foto's gaan over sterfelijkheid, maar ze zijn niet somber, eerder troostend.

Hij fotografeert wat er even is en dan misschien niet meer terugkomt: een vluchtige aanraking, het avondlicht dat een magische gloed werpt over het bladerdek van een boom, een in de verte verdwijnende fietser op een door de maan beschenen landweg, opstijgende vogels en flarden nachtelijke nevel.

Cupido zoekt momenten dat hij ‘loskomt van zijn ego’ en wordt ‘gedragen door iets groters’. ‘Dat klinkt spiritueel’, legt hij uit, ‘deel uitmaken van het kosmische geheel, maar je ervaart het al op een boswandeling. Omringd door de natuur komt de verwondering over de schoonheid om je heen. In die flow fotografeer ik, puur op intuïtie.’

Cupido werkt met een kleine Leica-camera. Zo kan hij snel toeslaan. Daarna begint een lang proces in zijn studio, waar hij veel zorg besteedt aan het bewerken en afdrukken van de foto's. Hij gebruikt zelfgemaakt papier en natuurlijke pigmenten, waardoor het kortstondige dat hij vastlegt wordt vereeuwigd als verstild beeld. Een prachtige paradox. □

MEER ZIEN

Paul Cupido wordt vertegenwoordigd door de Zwitserse galerie Bildhalle, met sinds afgelopen najaar een vestiging in Amsterdam. Op de website van de galerie kun je virtueel rondlopen door zijn exposities.